

desl., man saa har fundet det naturligt og billigt at indrømme Undtagelser. Jeg erindrer imidlertid, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Knop) i Fjor udtalte, at § 14 nærmest var opstillet som et Forhandlingsgrundlag, og var en Paragraf, over for hvilken Forslagsstillerne selv stode noget betænkelige, og jeg antager derfor ogsaa, at man vil kunne komme til nærmere Forstaaelse og Overenskomst om denne Paragraf og dens noget dunkle Bestemmelse. Maa jeg endnu kun tilføje, at naar det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Rasmussen) udtalte, at naar den yderligere Undtagelse, der er gjort i § 5 b angaaende Muligheden af en særlig Overenskomst mellem Arbejdere og Arbejdsgivere blev vedtagen, saa vilde det hele blive ganske illusorisk, saa vilde Undtagelsen blive Reglen, saa er dette jo slet ikke en ny Bestemmelse, som her foreslaas af de ærede Forslagsstillere, det er simpelt hen de Lovbestemmelser, hvorunder vi have levet, og hvorefter disse Forhold have været ordnede siden Helligdagsloven af 1891. Hvis altsaa denne Mulighed for en særlig Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere skulde gøre det hele Forbud mod Søndagsarbejde illusorisk, vilde det ærede Medlem sikkert have hørt derom og hørt Klage derom for længe siden, thi det har været gældende Lov i 12 Aar. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger angaaende de to Paragraffer, der høre under Indenrigsministeriet. De Betæneligheder, jeg har ved disse, ere sikkert ikke større, end at man vil kunne komme overens derom med de ærede Forslagsstillere, og det skal i øvrigt være mig kært at kunne medvirke til Gennemførelsen af et Forslag, der yderligere udvikler Søndagsfriheden.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Knop): Jeg skal være den første til at indrømme, at Forslaget selvfølgelig ikke er saa godt og klart i alle Maader, at der ikke kunde være nogen som helst Kritik at udøve derimod. Men paa den anden Side mener jeg dog, at adskilligt af det, som er fremhævet fra flere Sider, er af en saa lille Betydning, at man let vil kunne komme ud derover. Jeg takker de højtærede Ministre, Justitsministeren og Indenrigsministeren, for deres Udtalelser, idet jeg gaar ud fra, at der fra den Side ikke vil være noget i Vejen for under Lovforslagets videre Gang gennem et Udvalg at faa et Resultat ud deraf, som kan til-

fredsstille til alle Sider. Jeg maa dog tillade mig at gøre den lille Bemærkning til den højtærede Justitsminister, at naar han siger, at det ikke kan nægtes, at Forslaget er et Indgreb i den personlige Frihed, er det vistnok en Bemærkning, som kan siges om saa godt som alle Lovforslag, der fremkomme. Det er jo saaledes, naar der i det hele taget fremkommer et Lovforslag her i Tinget, at hvor det end kommer fra, er det for at skabe lovordnede Tilstande paa det bestemte Omraade, som Lovforslaget omhandler, og der vil det i Reglen kunne siges at give Bestemmelser, som ikke tillade Folk at gøre og lade, som de ville. Det kan ogsaa kaldes Indgreb i den personlige Frihed. Paa det Omraade tror jeg ikke, at dette Lovforslag gaar videre end mange andre Lovforslag. Hvad angaar de forskellige Anker, som i øvrigt bleve fremsatte af de to højtærede Ministre, er jeg saavel som alle de andre Forslagsstillere villig til at forhandle derom, saa at vi dels kunne faa Uoverensstemmelserne ud og dels faa forskellige Bestemmelser ændrede, som de højtærede Ministre have haft Betæneligheder ved, saa at der kan komme et godt Resultat ud deraf.

Af de forskellige Bemærkninger, der ellers ere faldne fra enkelte ærede Medlemmer, skal jeg kun tage ganske faa frem, og da skal jeg først sige til det ærede Medlem for Slagelse (Lange), at naar han ønsker, at Køberne ogsaa skulle betale Mulkt, da vilde det være et helt nyt System at slaa ind paa. Det kunde nok hænde, at det kunde falde en Køber ind at presse en Købmand saa meget, at den gik med til at sælge ham det, han ønskede. Men jeg mener, at naar Købmanden staar med Loven bag sig og ved, at han ikke maa sælge, er det hans simple Pligt at henvise dertil; dermed maa Køberne saa give sig tilfreds. I øvrigt tror jeg, at det kun vilde finde Sted i ganske faa Tilfælde; naar Loven først blev ført ud i Livet, saa det gik ind i den almindelige Bevidsthed, at der ingen Ting var at gøre om Søndagen for de handlende, vilde det ikke komme til at spille nogen nævneværdig Rolle. Det samme ærede Medlem ønsker, at der skulde være aabent den første Søndag i Maj og den første Søndag i November, idet han hævdede, at man derved kunde give Tjenestepersonalet ude paa Landet Lejlighed til at komme ind til Byen og faa deres Løn omsat i Varer og lignende Ting. Det Ønske ser jo meget